

LBRIS

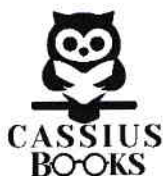
We know
books

Simona Radu

Asemeni vulturilor

— Volumul III —

Libertatea ca o vrajă

1. Furia munților

De mii de ori își imaginase Alcora ce va face dacă va mai apuca să calce vreodată pe pământul drag al Velusiei. O imensă bucurie dusă până la extaz îi umplea ochii de lacrimi chiar și acolo, în umbrele plăsmuirii. Se vedea întotdeauna căzând în genunchi și sărutând țărâna sfântă, pentru care muriseră toți ai ei, apoi întinzându-se pe spate în iarba mereu verde, să asculte glasul pământului ca pe o inimă dragă, cu ochii pironiți în albastrul fără sfârșit al cerului. Se îmbăta chiar și în vis cu acest noian de sentimente, atât de puternice încât simțea că o sufocă.

Acum stătea față-n față cu pământul Velusiei, un pas dacă ar mai fi făcut era acasă. Dar nu trăia decât deznădejde și spaimă, pentru că drumul pe care veniseră, prietenos până atunci, dispărea în capătul văii, se topea într-un ocol larg, pe care îl vegheau dintr-o parte ruinele unei colibe folosite cândva de tăietorii de lemne. Kenoaților nu le plăceau munții, gândi ea cu obidă, privind drumul decapitat. Veneau aici ocazional, mutilau pădurea în căutare de lemn, apoi plecau cât puteau de repede. Valea, strâmtă acolo ca un gât de sticlă, delimita două teritorii complet diferite, pe care acum Imperiul le unise prin forța armelor. Tăietorii de lemne din Inalia n-avuseseră asemenea porniri lacome. Drumul lor se oprea acolo, nu îndrăznea să urce spre stâncile povârnite, golașe, spre crestele care însemnau Velusia. Dar și drumul căruței lor, în

care zăcea emirul pradă frigurilor, era silit să se oprească tot acolo...

— Ce ne facem, sharee?... șopti lângă ea Tenar, care înțelesese tot atât de bine situația. Căruța nu poate să treacă.

Alcora ridică din umeri, căutând febril o soluție. Da, se puteau strecura printre stânci, chiar și cu caii de dârlogi, dar căruța s-ar fi împotmolit după primii pași. Ce le rămânea de făcut cu rănitul inconștient, pe care îl cărau după ele? De ce pământul drag al Velusiei dovedea atâta ură față de omul care o salvase?...

Amară, se lăsă să cadă pe o stâncă. Parcă nu mai avea vlagă nici să gândească. Pe chipul ei, oboseala săpase urme adânci. Noaptea de veghe lângă trupul torturat al emirului îi înconjuraseră ochii cu cearcăne negre. La câțiva pași depărtare de ea, Tenar îi respecta tăcerea și deznădejdea. Poate că ar fi fost mai bine să renunțe, gândi ea, oricum făcuseră tot ce le stătea în putință. Dar sharee s-ar fi mâniat să audă o astfel de propunere, așa că o ținu cuminte pentru sine, așteptând ca și ea să ajungă într-un târziu la aceeași concluzie. Și așa lupta era pierdută. Emirul, inconștient de atâtea zile, era puțin probabil să-și mai revină vreodată. Orice minte limpede ar fi văzut de la bun început adevărul, numai sharee nu voia să-l vadă, pentru că ea nu gândea limpede în această privință. Ea gândea cu sufletul, nu cu mintea!

Ca și cum ar fi vrut să-i conteste această concluzie, Alcora înălță deodată fruntea, anunțând-o că a ajuns la o hotărâre.

— Se apropie seara, așa că în noaptea asta vom rămâne aici. Trebuie să construim o targă, pe care s-o legăm de șaua unuia dintre cai și să abandonăm căruța.

— O targă, sharee? tresări femeia. Dar e greu de manevrat și foarte incomodă pentru el!

— Așa e, îi dădu dreptate Alcora. Dar e tot ce ne rămâne de făcut. Poate mai încolo, în munții noștri, vom găsi vreun loc primitiv de popas, unde să rămânem mai multe zile.

Raționamentul nu era de lepădat, gândi Tenar bucuroasă că aveau totuși un plan și că ieșiseră din letargia aceea neputincioasă. Așa că o lăsă pe sharee să îngrijească de rănit, iar ea porni să bântuie împrejurimile, să găsească ceea ce le era de trebuință. Făcu rost astfel de doi pari zdraveni și destul de lungi - pe unul îl găsi pe jumătate tăiat, atârând dintr-un frasin, pe celălalt îl scoase dintre ruinele colibeii, uitat pe acolo de tăietorii de lemne. Îi curăță bine și le încercă rezistența: erau foarte buni, groși cât brațul unui om și nu atât de uscați încât să se rupă la prima izbitură. Material pentru targă avea pe ales din pieile de vită, care îi furnizau și curelele necesare la legături, așa că se apucă fără întârziere de treabă. Până la căderea nopții aveau deja o targă frumoasă, rezistentă, numai bună pentru ce voiau să facă.

Alcora o privi cu drag:

— Ești foarte pricepută și un tovarăș de nădejde!

— N-a fost mare lucru, sharee! râse femeia încântată de laudă. Ți-am spus că satul meu era agățat de coama munților. La noi nu prea erau la modă căruțele.

— Aveați asini și samare.

— Da, dar în ultima vreme n-am dus lipsă nici de răniți.

Profitând de lumina ce încă mai stăruia în vale, femeile aleseră și împachetară tot ce le-ar fi putut folosi din inventarul căruței. De bagaje se ocupă mai mult Tenar și tot ea confecționează două samare rudimentare, dar rezistente, din piei de vită, pe care puteau să le lege de șaua celui alt cal. Pe restul urmau să-i alunge înapoi, fiindcă nu se punea problema că vor putea merge călare. Apoi se dădură la odihnă, fără griji în această vale uitată de lume, lăsând focul aprins doar împotriva fiarelor din munți.

Soarele le prinse pe drum. Velusienele ajunseseră acasă și erau în elementul lor.

***

După ce urcără povârnișul acela destul de abrupt de la capătul văii, ajunseră pe un soi de platou micuț și aproape drept, unde se opriră o clipă ca să răsuflă. Cât vedeai cu ochii, se înălțau creste pleșuve sau împădurite și pustietatea era atât de mare, încât părea că niciun picior omenesc nu călcase pe acolo de la începutul timpului și până acum. Dar Alcora știa bine că vreo stână sau vreun mic cătun se puteau ivi de oriunde, așa că privi întrebătoare spre Tenar:

— Încotro acum?

Femeia nu răspunse imediat. Privea și ea în jurul său și, ca orice munteancă, își lua repere după poziția soarelui și după alte semne tainice, cunoscute numai de ea. Nici măcar sharee, crescută în lenevia palatelor și care făcuse doar scurte incursiuni în sălbăticia munților, nu avea experiența ei. Așa că spuse cumpătat, după câteva minute de gândire:

— Noi venim dinspre miazăzi, sharee. Încolo, înspre miazănoapte, trebuie să fie Arkenul. Volia se află în partea asta - și arată orizontul paralel cu ele. Unde vrei să ajungem?

— Pe o potecă, zâmbi Alcora. Una care să ne scoată la vreo stână, unde emirul să poată primi îngrijiri mai bune. Orice velusian care trăiește în sălbăticie cunoaște o mulțime de leacuri și plante tămăduitoare.

— Mda, recunosc Tu Tenar.

Apoi parcă se scuză:

— Eu am trăit în sat, sharee, unde aveam un vraci tare priceput. Cunosch și eu unele ierburi pentru dureri de burtă, pentru arsuri sau scrântituri, dar la fierbințeli trebuie licori anume, preparate prin tot felul de amestecuri.

— Știu asta, dragă Tenar, o liniști Alcora. Dacă te-ai fi priceput, m-ai fi ajutat deja. Așa că trebuie s-o rezolvăm altfel.

— Mi-e teamă că nici altfel n-avem mai mult noroc. Pe aici, prin zona de graniță cu kenoații, nu prea și-au făcut mulți sălaș.

Cu toate astea, la o cercetare mai atentă găsiră ceva care semăna cu o potecă veche și care intra adânc în munte. În lipsă de altă alternativă, hotărâră să urmeze acea cale care putea fi foarte bine și un făgaș săpat cândva de apele de pe creste. Dar părea singura direcție practicabilă.

Locul era însă îngust și dificil. Stratul de frunze moarte de jos devenea adesea o capcană, ascunzând piatră alunecoasă, grohotiș sau găuri în care piciorul se afunda până la genunchi. Caii se îndărătniceau adesea, speriați de pământul nesigur de sub copite. Targa cu rănitul era atât de zdruncinată, încât Tenar sfârși prin a prinde capătul lăsat pe pământ și merse un timp astfel în urma calului, până căzu epuizată, cerând un răgaz cât de mic.

Alcora privi atunci cu groază în jurul său și înțelese că, de fapt, nu urmaseră nicio potecă, ci doar un făgaș al apelor. Dar cale de întoarcere nu mai aveau. Se lăsă să cadă alături de Tenar, răsuflând și ea din greu.

— Ce ne facem, sharee?... șopti femeia deznădăjduită, când își mai recăpătă răsuflarea.

— Mergem înainte! hotărî prințesa, învingându-și slăbiciunea. Undeva trebuie să ieșim și atunci vom mai vedea.

Emirul zăcea letargic și indiferent, prins bine de targă cu legături groase. Zdruncinăturile drumului îi umpluseră iarăși bandajele cu sânge proaspăt, dar el nu simțea asta. Alcora se ridică, îl chemă pe Vânt Sălbatic - care ajunsese s-o asculte - și îi mângâie grumazul zvelt.

— Să încercăm să legăm targa de amândoi caii, spuse ea, mobilizând-o și pe Tenar.

Îi explică planul ei. Putea să meargă, deși le va fi mult mai greu de manevrat. Legară targa de obâlcul șeii lui Vânt Sălbatic, pentru că superbul armăsar nu s-ar fi lăsat în ruptul capului condus, și îl opriră la urmă pe căluțul din Corli, mult mai docil. Apoi luară fiecare dârlogii în mână și continuară urcușul, încercând să-și sincronizeze mișcările și să fie atente în jur, ca să găsească vreun

făgaș mai practicabil. Asta nu se întâmplă însă, cel puțin până la căderea nopții, deși se afundaseră bine în inima munților.

Își găsiră culcușul lângă un stei mare, pe lângă care susura apa cristalină a unui izvorăș. Nici de mâncare nu le mai ardea celor două femei epuizate de urcuș! Merindele rămaseră neatinsse. Tenar aprinse focul, Alcora răcori rănile emirului cu apă proaspătă și îi dădu ultima înghițitură de chinină din sticla luată de la Rekuda. Tânărul nu-și revenise nicio clipă, deși părea că aerul proaspăt al muntelui îi mai oprește frigurile. Uneori gemea, dar atât de stins, încât și Alcora începuse să-și piardă nădejdea că el se va mai întoarce vreodată. Iar în seara aceasta nici nu mai avu puterea să-și împingă spre el gândul cel luminos, să și-l închipuie sănătos, ridicându-se pe picioare, vorbindu-i, privind-o. O sleială cumplită pusese stăpânire pe ea, mai grozavă ca atunci când traversaseră munții cei dușmănoși ai Meckleiei. Simțea în pântec un nod dureros, încordat, care nu voia să-și dea drumul. De aici venea toată oboseala... gândi nedumerită, văzând cum, cu tot antrenamentul ei, nu era capabilă să-și relaxeze mușchii. Puțin speriată de această situație nouă, era gata-gata s-o întrebe pe Tenar, dar femeia adormise deja lângă focul ce ardea cu flacără mare. Atunci se întoarse spre emir, se lungi și ea cu greu lângă targa lui și încercă să-și găsească odihna, punându-și protector palma peste pântecul întărit. De la căldura mâinii sau de relaxare, nodul acela dureros încetă peste o vreme să se mai zbată și junghiurile se mai potoliră. Alături, emirul gemu ușor și se mișcă, dar Alcora reușise deja să adoarmă.

***

Se împlinea a treia zi de când femeile rătăceau fără țintă prin munții aspri ai Velusiei. Făgașul pe care porniseră inițial le scosese pe o culme, de acolo coborâseră într-o vale îngustă ca o tăietură de

cuțit, se răcoriseră în apa unui izvor curat și rece, apoi se bucuraseră enorm când găsiseră o potecă, o potecă adevărată, plină de bălării și părăsită, e adevărat, dar mult mai ușoară, mai prietenoasă decât calea apelor plină de grohotiș și de capcane. Pe aici călcase cândva picior de om, se bucurase Alcora.

Se simțeau la capătul puterilor. Tenar, cât era ea de zdravănă și de călită în greutate, abia își mai târa picioarele umflate și învinețite. La popasuri, cădea ca un bolovan. Și mai epuizată, Alcora nu mai mergea decât pentru trupul leșinat, scuturat în permanență de friguri al emirului. Chinina se terminase de câteva zile. Oricum părea neputincioasă, dar cel puțin dădea acea iluzie de încredere pe care o au leacurile. Acum, numai cu apa rece mai putea lupta împotriva febrei.

Ieri plouase. O ploaie rece și repezită, pe care aproape că n-o mai țineau minte după atâta timp petrecut în deșertul kenoat. Ude până la piele, femeile se adăpostiseră zadarnic pe sub arbori. Nici rănitul nu scăpase, cu tot efortul lor, iar Alcora se temea să nu-i fi înrăutățit astfel starea. Parcă accesele de friguri începuseră tot mai des de atunci, iar el le suporta din ce în ce mai greu. Poate că totul era pierdut și numai ea nu voia să se împace cu asta! gândea uneori, strângându-i mâinile crispate și reci în mâinile ei calde. Apoi se scutura, blestemându-se pentru clipa de slăbiciune: nu! Chiar și numai pentru viața din pântecul ei, trebuia să-i dea și lui viață!... Atunci se ridica și pornea îndârjită mai departe, cu mintea încordată de parcă ar fi susținut astfel șuvița plâpândă de viață pe care o simțea la el.

Undeva tot trebuiau să ajungă! se îmbărbăta Tenar, mergând îndesat în fața calului. Și ea, și sharee, aveau picioarele numai o rană. Încălțăminte kenoată, cu talpă rigidă și alunecoasă din lemn, era cea mai nepotrivită pentru drumul de munte, dar după fiecare colț al potecii putea să apară vreo stână și atunci chinurile lor s-ar fi sfârșit.

Erau cât pe ce să chiuie de bucurie a patra zi dimineața, când ajunseră într-un soi de căldare de piatră și dădură peste gardul unui ocol pentru oi. Dar liniștea din jur le tăie speranțele: niciun behăit, niciun lătrat de câine amenințător îndreptat spre ele, nimic. Chiar și ocolul arăta nefolosit de tare mult timp, luat în stăpânire de vegetația pădurii, care cobora de pe creste.

— Războiul, sharee... murmură Tenar cu deznădejde.

— Măcar vom avea un acoperiș deasupra capului, spuse Alcora, arătând spre o colibă pe jumătate ascunsă în desiș.

Imaginea stânei părăsite, deși inițial îi produsese fiori de emoție, o afecta mai puțin decât pe Tenar, țarancă chibzuită, care din asemenea gospodării își ducea traiul.

— Rămânem aici! hotărî prințesa.

— Peste noapte?

— Nu, în următoarele zile.

Tenar era nedumerită: aici, în plină pustietate?... Dar gândurile Alcorei erau deja în altă parte, la emirul care părea că se stinge tot mai mult, cu fiecare clipă scursă prin el. Intră în coliba părăsită. Ușa de scânduri scârțâi cu uimire în mâna ei și dezvălui un interior promițător: două paturi de lemn încă bune - doar paiele trebuiau înlocuite! - și o măsuță negeluită, țărănească, între ele. Într-un colț o vatră și un braț de lemne uscate, care așteptau încă scânteia amnarului. *Se poate amenaja un adăpost bunicel aici!* se bucură fata.

Până seara, coliba nu mai era părăsită. Focul ardea vesel în vatră, iar de cârligul agățat deasupra spânzura o oală de aramă - moștenire din căruța - din care se revărsau miresme de carne fiartă. Alcora vânase un iepure în timp ce Tenar se ocupase de curățenie, că în ruptul capului nu și-ar fi lăsat prințesa să facă asemenea treburi. Tot ea descoperise un petic de grădină lăsat în paragină, în care mai creșteau sălbăticitc câteva legume.

Pe emir îl instalaseră confortabil într-unul dintre paturi, pe care stratul vechi de paie fusese schimbat cu unul proaspăt, dintr-o clăiță

ce rezistase încă în spatele colibei. Rănile îi se închiseseră și, datorită îngrijirilor zilnice ale Alcorei, nu se infectaseră. Însă febra îl mistuia în permanență, iar împotriva ei nu mai aveau leac. Organismul său slăbit și torturat nu mai voia să lupte. Voința îi murise demult, de când o alungase pe velusiană, alegând ca doar ea să-și găsească scăparea. Plecase atât de departe, se detașase atât de mult de sine acolo, în temnița fetidă a șeicului, încât nu mai voia să vină înapoi. Nu știa că acum e liber, că cea pe care o credea pierdută și ostilă îl scosese din ghearele denaturatului său părinte și îl veghea clipă de clipă, că lupta în locul lui pentru a-l ține în viață.

— Mănâncă, sharee!... o rugă Tenar seara târziu, întinzându-i un bol de pământ în care aburea fiertura de carne.

Alcora o privi uimită, ca trezită din somn.

— Mănâncă! repetă femeia.

Nu-i era foame, dar luă bolul ca să n-o amărăscă inutil. Ciorba era searbădă, îi lipseau multe - în primul rând sarea - dar era o binecuvântare pentru stomac, față de carnea friptă de până atunci. Ridicând puțin capul emirului, fata reuși să-i vâre și lui între buze puțină zeamă, pe care el păru s-o soarbă cu oarecare poftă, iar asta îi mai dădu un strop de speranță.

— Ce vom face mai departe, sharee? îndrăzni Tenar să tulbure liniștea peste un timp, după ce spălase strachinile la pârâu și văzuse că prințesa ei, cu capul emirului în poală, nu avea de gând să vorbească prea curând.

Din nou fata tresări, pentru că uitase de ea. Și, de altfel... făcuse tot ce-i stătea în puteri să facă. Iar continuarea drumului l-ar fi ucis pe emir...

— Eu rămân aici, cu el, spuse hotărâtă. Dacă plecăm mai departe, moare.

Femeia ridică din umeri. *Și aici nu va muri?...* ar fi vrut să întrebe, însă își dădu seama că nu ar fi înțelept. Dacă ar fi găsit vreo așezare...

— Sharee... începu ea după câteva clipe de gândire. Eu îi știu pe velusieni. Aici au stat cândva țărani, oieri cu turmele, ca și cei din satul meu. După război, și-au luat turma și-au pornit-o spre vreo așezare mai în adâncul muntelui.

— Mai adânc? făcu Alcora neîncrezătoare.

— Mai, sharee. Noi am găsit poteca după ce grohotișul ne sleise de puteri. Dacă am fi întâlnit-o de la bun început, ai fi văzut că nu-i așa de greu de ajuns până aici. Poate că nu le-a fost greu nici altora...

Era ceva înțelepciune în vorbele femeii, gândi Alcora, privind-o mai cu interes și parcă invitând-o să continue. Dar Tenar nu prea își găsea vorbele.

— Și ce-i cu asta, femeie?

— Păi... eu m-aș cam duce să găsesc așezarea asta și apoi să vin cu ei la tine, spuse ea parcă dintr-o suflare.

Aha! surâse Alcora în sinea ei, deși niciun mușchi nu i se clinti de pe față. Deci, asta era!

— Poți să pleci când vrei, Tenar, o anunță cu indiferență. Încă de la Quintanna ți-am spus că ești liberă.

Femeia parcă o pândea și înțelese imediat că de ce-i era teamă, nu scăpase.

— Ba nu, sharree, nu te voi părăsi aici! strigă ea încleștându-și brațele puternice. Voi pleca doar eu, pentru că tu nu vrei să vii cu mine. Adică... Nu poți, pentru că... Știi de ce nu poți! Dar nici eu nu te pot lăsa să mori alături de el, așa că n-am încotro, așa cum n-am avut nici în Raja Ampat și voi face totul ca să salvez, pe lângă tine, și blestemata viață a unui kenoat!

Mult îi trebuise ca să dea drumul la toată ura și toată dezaprobarea pentru atitudinea prințesei sale! Dar îi era de-ajuns și nu putea suporta ca, după toate astea, sharee să creadă că vrea să dea bir cu fugiții!

Alcora îi simți tot zbuciumul și o cuprinse un soi de duiosie amară: și așa biata femeie își încălcase toate principiile! Ce drept avea ea s-o învinovățească?...

— Bine, Tenar! aprobă atunci cu blândețe, silindu-se ca vocea să-i sune recunoscător. Liniștește-te, n-ai înțeles ce-am vrut să-ți spun! Sunt sigură că tu poți găsi așezarea alor noștri și că vei veni cu ajutoare. De altfel, e singurul lucru pe care îl avem de făcut, așa că du-te sănătoasă!

Femeia o privi cu ochii mari, ca un copil. Dar firea ei aspră nu-i îngădui prea multă emoție, așa că-și reveni imediat.

— Firește c-o voi găsi, sharee, și în câteva zile voi fi înapoi! Dar tu te vei descurca până atunci?

— De ce nu? zâmbi fata. Doar nu mă amenință niciun pericol! Numai bine, mă voi odihni puțin.

— Așa să fie atunci! concluzionează Tenar hotărâtă, apucându-se să-și încropească un culcuș lângă vatră.

— De ce nu dormi în patul celălalt? o îndemnă Alcora. Emirul are febră mare, așa că eu rămân aici. Iar tu trebuie să fii odihnită, pentru că te așteaptă de mâine un drum greu.

— Mâine vrei să plec?

Prințesa surâse într-un mod ciudat.

— E cel mai bine! Cu cât întârziem mai mult, cu atât ne va fi mai greu!

Boală lungă, moarte sigură! completă în gând. *Mai bine să se termine totul, ca să știm fiecare ce avem de făcut!*

Tenar veni până lângă ea și o privi adânc:

— Nu crezi că mă voi mai întoarce, nu-i așa?

Întrebarea ei atât de directă o surprinse într-o oarecare măsură. Dar ridică doar din umeri:

— Nu cred nimic. Nici da, nici ba. Și, chiar dacă nu te vei mai întoarce, nu-ți gălesc vreo vină. Oricum, tot eu îți sunt datoare, după câte ai făcut pentru mine.

— Nu mă cunoști încă, sharee... zâmbi femeia cu un soi de amărăciune. Vei vedea...

Nu avea rost s-o convingă acum, își spuse, odată ce nici ea însăși nu știa ce-o așteaptă: poate se hazardase și stâna era părăsită